

Поетична сторінка

Світлана КОСТЮК народилася в селі Кукли Маневицького району Волинської області. Закінчила філологічний факультет Луцького педінституту ім. Лесі Українки. Працювала кореспондентом районної газети, директором школи. Нині – учитель української мови й літератури.

Дипломант Міжнародного поетичного конкурсу «Зірка Полин».

Автор поетичних збірок «Спалахи душі» (1998), «Наодинці зі світом» (2012), книжечки для дітей «Маленьке диво» (2012).

Друкувалася в колективних збірниках «Перевесла», «Мамина криниця», «Натхнення», «Мелодії осіннього дощу», «Вінтаж», у періодичних виданнях, а також у журналах за кордоном – «Русское литературное эхо» (Ізраїль), «Погляд» (Сакраменто, США).

Подаємо добірку віршів з останньої збірки поетеси.

Листи без конвертів

* * *

Цей темний морок зусібіч.
І так бракує сонця й свіч.
І так бракує висоти.
А ще чомусь не поруч ти.
А ще улесливості бич.
Фальшиві маски слів, облич.
І прогинання тих, що поруч.
І влада вже не влада – покруч.
...Я не плазую, не повзу,
Мене не зігнеш, як лозу.
Натхненням словом захищусь.
Згораю...
Падаю...
Свічусь...

* * *

Циферблат годинника на розі...

Ліна Костенко

Роки, роки... Летять за світлі далі,
Як пелюстки під подихом вітрів.
Шалений час так тисне на педалі,
Що й не збагнеш в калейдоскопі днів,
Як щось важливе губиться в дорозі,
Щось дороге вже навздогін щемить...
Бо що життя? Лиш маятник на розі...
А що любов? Лиш мить... Прекрасна мить...

Ностальгія

Осіннього вітру сваволя.
Дощі, наче шрами, навскіс.
Чия це розхристана доля
Блукає між сивих беріз?
Кого загубила в тім краї,
Де папороть, мох і багно,
Де запах лісів оп'яняє,
Неначе тернове вино?..
Омріяну казку дитячу
Лелеки несуть у світи...
І я вже за нею не плачу,
А тільки благаю: «Прости»...

* * *

У чашечках конвалій – тинь сльози.
Пречистої. Пресвітлої. Святої.

Пташок небесних диво-голоси
І пахощі осонченої хвої.
Уклін тобі, мій краю дорогий,
Де сосни, як послушники у Храмі,
Де незабудок ніжні береги
Заплетені джмелиними піснями.
Де спогади окрилені мої
Торкаються високої блакиті.
На струнах вітру плачуть слов'ї –
Найкращі слов'ї у цілм світі...
Порожній дім ще дихає теплом,
Лелечі гнізда моляться піснями.
А та верба старенька за селом
Щоночі тихо схлипує за нами...

Як важко ми з весни у зиму йдем...

І що, скажи, у зиму понесем –
Осінній сум, розсипаний по вітах,
Чи свій давно зруйнований Едем,
Чи цей гербарій із пожухлих квітів?
Чи ці листи, зачитані до дір?
Чи вірші, вмиті болем і журбою?
Політ невдалий до далеких зір?
Чи наш ковчег, затоплений тобою?
Чи довгі тіні, п'яні від розлук?
Чи нерозпиті досі поцілунки?
Хрести мовчанням розіп'ятих рук,
А чи бажань таємних повні клунки?
Кохання відблиски у сьвітлі діадем
Чи таїнство останньої молитви?..
...Так важко ми з весни у зиму йдем.
...Як з поля битви.

* * *

Відпливло – відцвіло
Наше тепле ромашкове літо.
Залишилося тло –
Не зігрите ніким, не зігрите...
По забутих стежках,
Як по мінному полю, ступаю.
В серці – розпач і страх:
Я щось рідне... щось рідне втрачаю.
Що було – відгуло,
А що буде – ніхто не вгадає...
Розфарбовую тло.
Сама Доля палітру тримає.